

Berusande sång från Malin Byström i Helsingborg

Konserthuset, Helsingborg, 7 november 2019

Marcelle Germaine Tailleferre: *La Valse des dépeches* och *Quadrille* ur *Bröllopet på Eiffeltornet*

Henri Duparc: *Chanson triste*, *Le Manoir de Rosemonde*, *Extase* och *L'invitation au voyage*

Ture Rangström: *Vinden och trädet*, *Vingar i natten* och *Bön till natten*

Terry Riley: *In C*

Helsingborgs Symfoniorkester

Dirigent: Fredrik Burstedt

Sopran: Malin Byström

För tio år sedan hörde jag **Malin Byström** sjunga Wagners Wesendonck-Lieder i Helsingborgs konserthus. Då var hon nybliven Birgit Nilsson-stipendiat. Sedan dess har hon firat stora triumfer vid Europas främsta operahus och är nu en av Sveriges mest efterfrågade sångerskor. Förra året fick hon ta emot priset som "Årets kvinnliga sångare" vid Opera Awards i London. Framgångarna hindrar henne inte från att hedra sin hemstad och dess konserthus med framträdanden. Den här kvällen bjuder hon på romanser av **Duparc** och **Rangström**.

Innan den hemvändande sångerskan gör entré spelar **Helsingborgs symfoniorkester**, under dirigenten **Fredrik Burstedts** distinkta ledning, musik av den franska tonsättaren **Marcelle Germaine Tailleferre**. Tailleferre var den enda kvinnliga medlemmen i tonsättargruppen **Les Six**, i vilken bland andra **Poulenc** och **Honegger** ingick. Musikens karaktär av parisiskt stadsliv och karnevalsliknande yra sätter an tonen för det tema som kvällens konsert har fått, "rus".

Berusning i mer melankolisk och sensuell form återfinns i **Henri Duparcs** suggestiva romanser, med texter av bland andra **Baudelaire**. Malin Byströms beslöjade röst gör sig utmärkt här, och hon framför de fyra sångerna med passion och därtill det driv som måste till för att göra dem rättvisa. Jag förhäxas av hennes tolkningar av "Chanson triste" och "L'invitation au voyage". Dock störs jag något i mitt rus av en inte helt alert blåsarsektion, men det är en skönhetsfläck som överglänses av kvällens stora stjärna.

Övergången till **Ture Rangströms** romanser (alla med text av **Bo Bergman**) blir på ett sätt angenäm, eftersom det är så sällan man hör Byström sjunga på svenska. Men direkt efter Duparcs själfulla sånger hade jag hellre hört exempelvis "Melodi" än "Vinden och trädet", som jag tycker hör till Rangströms svagare romanser. "Vingar i natten" och "Bön till natten" känns som mer givna val i sammanhanget. Här får vi höra sopranen sjunga med sin mörka klang i det lite lägre registret.

Konserten avslutas med det minimalistiska portalstycket *In C* av **Terry Riley**. Dirigenten informerar oss om att partituret omfattar endast en sida, att det kan framföras av två personer lika gärna som två hundra, att det kan ta två minuter att framföra eller två timmar. Vart stycket tar vägen blir en överraskning såväl för musikerna som för åhörarna. Tonen C hörs ständigt som

en tickande klocka eller envis signal, medan instrumentalisterna turas om att interfoliera med korta, upprepade fraser.

Under de fyrtio hypnotiska minuter som experimentet *In C* pågår, längtar jag efter att Malin Byström skall komma in som gumman i lådan och riva av ett trestruket eller åtminstone tvåstruket c. Tyvärr får vi nöja oss med sju romanser före pausen, utan extranummer. Enligt programmet skall romansprogrammet ta sammanlagt tjugoåtta minuter, men det är optimistiskt tilltaget. Romanser är ögonblicksbilder. Malin Byström kommer in som en vind och drar lika fort iväg. Eller har jag blivit så berusad av henne att jag tappat tidsbegreppet?

Men den som vill stanna kvar i ruset lite till och höra vår världssopran sjunga dessa sånger igen och fler därtill, kan införskaffa den nyinspelade cd-skivan som är ett resultat av hennes samarbete med HSO. "Orchestral songs" är faktiskt Malin Byströms första soloskiva.

Martina Björk